

*„Aki Isten kezébe teszi önmagát, az életét, az kezébe kapja az Isten örökkévalóságát.
Isten lesz az Ő kenyere, ez a kenyér örök élet. Ezért boldogok a szegények.
A szegények, akik Istennek kifosztották magukat, akik rápazarolták önmagukat Istenre,
ó milyen boldogok, mert övék az Isten, az Isten mennyországa.
Erre tanít bennünket a mai vasárnap: mindent adni oda, mindent és mindig, teljesen és egészen,
mindent, mert Istennek nem adhatunk semmit. Mit adhatnánk, hogy Őt gazdagítsuk?
Mert semmit sem adhatunk, mert semmik vagyunk, azért mindent oda kell adnunk,
mert ezt tetszéssel fogadja Isten,
és odaadja a mindent érte, önmagát adja oda, a Végtelent, az Örök Életet.”*

Évközi 32. vasárnap

1Kir 17,10-16

Zsid 9,24-28

Mk 12,38-44

Mindent odaadott. A szegény özvegy odament a perselyhez, és két fillért dobott be. És Jézus azt mondta: Ez többet adott, mint a sok gazdag, akik sokat tettek a perselybe.

Ők adakoztak, ez meg önmagát adta oda, mindenét, az életét adta.

Jézus példaként állítja elénk az özvegy magatartását.

Ugyanolyanok vagyunk mi is mindannyian, az ember, mint ez a szegény özvegyasszony volt:

Istennel szemben semmik vagyunk, semmit sem adhatunk, még két fillért sem.

De ha áldozatul adjunk önmagunkat, ha a mindent adjuk oda, ha egészen Istené vagyunk, akkor Isten tetszéssel tekint reánk.

Mert Istent nem tehetjük többé, neki nem adhatunk adományt.

Önmagunkat azonban, a mi egész valónkat odatehetjük az Isten kezébe.

Ugyanezt az igazságot világítja meg az ószövetségi olvasmány is.

Az Isten embere, a próféta azt mondja, ott is egy szegény özvegynek: Süss nekem egy cipót!

De az özvegy azt válaszolja:

Csak egy maréknyi lisztem van már, ez az utolsó, és egy kevéske olaj a korsóban.

Most éppen arra készülök, hogy megsütöm ezt fiannak, megesszük és éhen halunk.

De a próféta azt mondja: Először süsd meg nekem!

Ezt az utolsót add oda, mert az utolsó az a teljes, az a minden, ennyi van.

És odaadom Istennek. Így élni. Isten kezébe tenni az életet, egészen.

Nem adakozni belőle, hanem odaadni, áldozattá lenni Isten számára.

Jézus erre adott példát. A Szentleckében ez áll:

Ő bement abba a Szentélybe, amelyet nem ember keze épített. Ő bement az Isten színe elé.

És hogyan ment be? Nem ajándékot vitt, nem idegen vérrel,

önmagát vitte a kezében, a kiontott drága vérét, a feláldozott életét, és odatette az Atya ölébe.

És ez a kedves, és ez a példa, hogy kövessük Krisztust,

éljünk úgy, hogy az életünk minden ízében, minden tettünk,

szívünk minden ereje és kezünk minden mozdulata az Istené legyen.

Úgy keljünk fel reggel, hogy Istennek kelünk fel, és úgy pihenjünk le este, hogy Istennek pihenünk.

Úgy sírjunk, ha szenvedünk, hogy Isten kezébe hulljanak a könnyeink,

és úgy örüljünk, hogy Isten előtt, Őneki legyünk boldogok.

Legyünk az Istené, ez legyen az életünk, legyünk áldozat az Isten kezében.

Ahogy az apostol tanítja: Akár esztek, akár isztok, mindent az Isten dicsőségére tegyetek.

Bármit tesztek, bármi történik veletek,

legyetek az Isten öröme, legyetek az Ő dicsősége, legyetek az Istené.

Odaadott élet, Isten kezébe letett élet - erre tanít bennünket a mai vasárnap.

Mit tett Krisztus?

Bement abba a Szentélybe, amit nem ember keze épített, bement az Égbe, odament az Istenbe.

Tegyétek ugyanezt. Míg itt a földön éltek, ma és holnap és minden nap, és minden tetteikkel, minden gyümölcsével az életnek menjetek az Égbe be, menjetek oda az Isten elébe, és tegyetek oda a kezébe minden percet és minden tettet, szívetek minden dobbanását és elmétek minden gondolatát.

Így adjátok oda életeteket Istennek, és akkor, ahogy a száreptai özvegyasszony története tanítja,

a szakajtó nem ürült ki, és a korsóból nem fogyott el az olaj.

Mindent odaadta, az utolsó marék lisztet, és nem ürült ki.

Mert az Istennek adott szeretet százszorosát terem. Mit terem?

Istent kapja jutalmul, a végtelen Szeretetet.

Aki Isten kezébe teszi önmagát, az életét, az kezébe kapja az Isten örökkévalóságát.

Isten lesz az Ő kenyere, ez a kenyér örök élet. Ezért boldogok a szegények.

A szegények, akik Istennek kifosztották magukat, akik rápazarolták önmagukat Istenre,

ó milyen boldogok, mert övék az Isten, az Isten mennyországa.

Erre tanít bennünket a mai vasárnap: mindent adni oda, mindent és mindig, teljesen és egészen,

mindent, mert Istennek nem adhatunk semmit. Mit adhatnánk, hogy Őt gazdagítsuk?

Mert semmit sem adhatunk, mert semmik vagyunk, azért mindent oda kell adnunk, mert ezt tetszéssel fogadja Isten,

és odaadja a mindent érte, önmagát adja oda, a Végtelent, az Örök Életet.

Ámen.

2021. november 7.

Takács Gyula plébános atya